

retninger; en Jordemoder skal saaledes føre nøjagtig Bog over alle de Fødsler, hvortil hun yder sin Hjælp, og til vedkommende Sognepræst gøre Anmeldelse om ethvert levende født Barns Fødsel, ved hvilken hun har gjort Tjeneste; om dødfødte Børn skal særlige Anmeldelser foretages.

Medvirker en Læge ved en Fødsel, ved hvilken ingen Jordemoder er til Stede, træder Lægen i Jordemoderens Sted, og det er da antaget, at han er pligtig at efterkomme de for saadannes Gerning gældende Instruksler og Regler, forsaavidt der kræves andet og mere, end de for Lægehjælp gældende Regler tilsiger.

Man anser det for rigtigst, at Lægers Optegnelses- og Indberetningspligt i denne Henseende udtrykkeligt fastslaaes, ligesom en Bestemmelse herom naturligt hører hjemme i en Lægelov, og man har derfor i Stk. 2 fremsat Forslag herom. Man har dog ikke ment blot at burde fastslaa, at Læger i disse Tilfælde er undergivet samme Regler som Jordemødre, idet der kan være Grundlag for mindre Forskelligheder i den Maade, hvorpaa disse Forpligtelser skal opfyldes henholdsvis af Jordemødre og af Læger. Det foreslaas derfor, at der af Indenrigsministeren skal udfærdiges nærmere Regler for Lægens Opfyldelse af disse Pligter.

Til § 12.

Gennem sin Virksomhed vil en Læge undertiden komme til Kundskab om, at en Person lider af saadanne Sygdomme eller Mangler i legemlig eller sjælelig Henseende, at han derved er en Fare for sine Omgivelser.

Det vil f. Eks. kunne forekomme, at en Skibskaptajn eller en Lokomotivfører lider af en Sygdom, som kan bevirke, at han pludselig bliver sindssyg eller faar et Hjerteslag; hvis dette sker, medens han udøver sit Kald, vil han derigennem kunne udsætte mange Mennesker for Fare for Liv eller Helbred. Ikke sjældent vil det kunne forekomme, at en Person, der fører Motor-køretøj, lider f. Eks. af en Hjertesygdom, saaledes at han pludselig kan miste Herredømmet over Køretøjet, eller af tiltagende Synssvækkelse, saaledes at han en Dag kan gøre Ulykker. Selv om de paagældende Forhold er undergivet offentlig Kontrol, vil det ofte være umuligt for de paagældende Myndigheder at være vidende om, at en saadan Fare er til Stede eller under Udvikling; ofte vil de paagældende

Personer heller ikke selv ane noget derom. Men ogsaa paa mange andre Maader vil en Person i Betragtning af de Forhold, hvorunder han lever eller arbejder, kunne være en Fare for andre Menneskers Liv eller Helbred. Personer, der lider af farlige smittsomme Sygdomme, kan, f. Eks. hvis de er optaget i en Husstand, være en betydelig Fare for Husstandens andre Medlemmer. Samfundet har paa forskellig Maade søgt at træffe Foranstaltninger til Afbødelse af saadanne Farer, men Effektiviteten af disse Foranstaltninger er betydelig svækket af Vanskeligheden ved at faa at vide, naar Faren i det konkrete Tilfælde foreligger. Den bedste Mulighed for at faa Oplysninger om saadanne Forhold er i Virkeligheden gennem Lægerne. Vedkommendes Omgivelser vil som oftest være ude af Stand til at bedømme Betydningen af en foreliggende Sygdom eller Svaghed, hvorhos det kan befrygtes, at de af modstaaende Interesser vil holde sig tilbage fra at træffe Foranstaltninger til Afværgelse af den i saadanne Tilfælde foreliggende Fare. Man foreslaar derfor paalagt Læger Pligt til, naar de i deres Virksomhed kommer til Kundskab om saadanne Forhold, at søge Faren afbødet. En ubestemt, ikke aktuel Fare anser man dog ikke for tilstrækkelig til at paalægge Lægen nogen Afværgelsespligt; det bør kræves, at Faren er, om ikke overhængende, saa dog nærliggende, saaledes at der er virkelig Fare for andres Liv eller Helbred til Stede. Man har dog ikke villet paalægge Lægen en ubetinget Pligt til altid at gøre Anmeldelse om saadanne Forhold, idet det i Almindelighed vil være mest nærliggende, at Lægen først søger at fjerne Faren ved Henvendelse til paagældende selv, medmindre særlige Omstændigheder maatte tale derimod. Er Henvendelsen til vedkommende selv frugtesløs, eller findes den ikke tilstrækkelig, findes det rigtigt, at Lægen gør Anmeldelse til Sundhedsstyrelsen, der herefter maa skønne over, hvad der videre bør foretages i Sagen. Kommissionen har her foreslaaet, at Lægen i dette Tilfælde skulde gøre Anmeldelse til »vedkommende Myndighed«, men Ministeriet har næret Betænkelse ved en saa vidtgaaende direkte Anmeldelsespligt og har derfor foreslaaet, at Bestemmelsen ændres til, at Lægen i saa Tilfælde skal gøre Anmeldelse til Sundhedsstyrelsen.

Til § 13.

Man har overvejet, om der bør indføres en almindelig Pligt for Læger